

VITA PAKULE

UN TU SAKI

Un tu saki,
Ka tev jāiet.
Un es zinu,
Ka tev vajag iet.
Jāpasteidzas,
Kamēr sniegi
Vēl nav aizbēruši
Visus ceļus ciet.
Ej un sameklē
To pazudušo vārdu,
Sēklu to,
No kuras izaug mežs,
Tālos ceļos,
Svešos ļaudīs
Nekļūsti nekad man svešs.
Bet, kad jutīsi,
Ka manu vārdu
Sirdī dzenis kaļ,-
Nāc un notici,
Ka visi ceļi
Ved pie manis atpakaļ.

KUMEĻA RAKSTURS

Tā vietā, lai mīļi apskautu,
Pateiktu labu vārdu,
Es tevī nemaz neklausos
Un dusmīgi zemi spārdu.

Es zinu, es zinu un saprotu,-
Reizēm tīši pāri tev daru.
Nu, ko savam kumeļa raksturam,
Ko spītībai padarīt varu?

Es bieži kā negaisa mākonis
Pār tavu galvu brāžos,
Bet atliek tev saraukt uzacis,
Un es rāmi blakus tev stāšos.

Nevajag, mīļais, īgnoties!
Nav jau nemaz tik jauni.
Katrā no mums mēdz ganīties
Daži kumeļi jauni.

DIENU STEIGA

Laika tik maz,- ir diena par Īsu,
Vēl jāpaspēj tas un jāaiziet tur,
Vēlās, klusās vakara stundās
Pulksteņa bultiņas jāaptur.

Jānozog miegam stundiņa viena,
Vēl ir tik daudz, kur skriet.
Tā jau mēs visi dienu no dienas
Ejam un ejam. Un vajag iet.

Tā mēs pazūdam draugiem un radiem,
Dienas tik pelēkas, vienādas kļūst,
Reizēm man liekas, ka senču prātīgums
Mums atkal no jauna ir jāapgūst.

Uzvilksim svētdienās baltu kreklu,
Lai paliek rūpes darba dienām,
Lai pastāsta strazdi par pumpuru pirmo,
Kuram ikdienas steigā garām skrienam.

**

Jūs, mīļie, varat dusmoties,
Mani par naivu saukt,
Bet gribas man ļoti vēl ticēt,
Ka smaids spēj mūrus jaukt.

Man gribas smaidīt tiem ļaudīm,
Kas man ar akmeni met,
Man gribas iet pa to ceļu,
Kas, jūsuprāt, purvā vien ved.

Man gribas vēl naivai būt...
Lai tas ir mans mūža parāds,
Kas ik dienas pa kādam smaidam
Tiek ļaudīm ar procentiem atmaksāts.

CERĪBU PUTNI

Nepiepildītās vēlmes
Kļūst cerību putniem par spārniem, -
Tie rudenos reizē ar dzērvēm
Lido uz vakariem tāliem.

Kad rīts ar saules lēktu
Nokrāso pamali sārtu,
Cerību putni kā lkars
Gaida sadegt savu kārtu.

Ziemas vakaros rāmos
Krīt pelni pār stingušo zemi,
Balti cerību putnu pelni
Krīt pār zemi,-
Pār mani,
Pār tevi...

UGUNS TAVĀS ACĪS

Riekšavām atmiņas rausu,
Un sevī devīgi bēru,
Līdz vienā brīdī sapratu -
Ir sirds tik pilna ar sēru.
Tagad kā sodīta mūku,
Meklējot vietu drošu.
Kāda uguns ir tavās acīs!
Es baidos, ka uzliesmošu.
Cik tuvi mēs varētu būt,
To labāk ir neuzzināt,
Jo atkal dzirkstele kāda
Mani tukšu var izdedzināt...

BĒRNĪBA

Lai runā ļaudis, lai saka,-
Divreiz dzīvi nevarot sākt,
Bet vasarā pieneņu pļavā
Mana bērniība pretī man nāk.

Ķer roķeles mazas tauriņus,
Skandina zvaniņu smieklus,
Uz takas, kur skudras pāri iet,
Liek solīšus mazus un vieglus.

Un paldies es liktenim saku,
Ka spēju to redzēt arvien, -
Mana bērniība - bērni mani
Rokām izplestām pretī man skrien

VISS IR KĀRTĪBĀ

Lietus lāses nešķeļ debesis uz pusēm.
Iestājies tāds klusums baigs...
Viss ir kārtībā, jā, - viss ir labi,
Tukšās runās neizšķiests, rit laiks.

Vēl žilbinoši balta, nevainīgi mulsa
Dālija aiz loga plaukst un zied,
Vai tā zina', ka vasara ar ātriem soļiem
Pretī rudenim uz satikšanos iet?

Sēž dārzā ķirbis, uzbriedis liels, apaļš,
Plūmes krīt, jau zemei sajucis to skaits.
Viss pārējais - jā, viss ir labi,
Tukšās runās neizšķiests, rit laiks.

PAR DRAUGIEM

Tie jau ir tie draugi,
Kas ar prieka kumeļiem jā,
Tie jau ir tie draugi,
Kas grūtumā blakus stāj.

Bez viņiem neklājas galdi
Dienās, kad svētki klāt,
Ar viņiem - garākās sarunas,
Ar viņiem var klusumu krāt.

Draugi var aiziet tālu,
Un- tomēr- blakus būt,
Caur tūkstošiem kilometru
Viņus tuvumā jūt.

Kad sirdī negaisi plosās,
Kad saulaina diena ir auksta,
Lai silda uz pleca liktā
Labākā drauga plauksta.